

ἐνθα ἂν βούλνται παραπέμπειν τοῦτο μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποδίωσιν, ἐδέσσε δὲ προῤῥῆναι εἰς τοῦτο καὶ γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀσφαλείας ἐνεκεν πλείονος, παρακελεύεται διὰ τοῦ παρόντος καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν κατέχεσθαι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ δηλωθὲν τοῦ Ἀγίου Νικολάου μονύδριον μετὰ πάντων τῶν αὐτοῦ δικαίων καὶ προνομίων παρὰ τοῦ αὐτοῦ τιμωτάτου ἐν ιερομονάχοις κύριον Ἰγνατίου ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτοῦ, μηδεμίαν εὐρίσκοντος ἐπὶ τῇ κατοχῇ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ διενόχλησιν ἢ τὸν τυγχόντα ἐμποδισμόν παρὰ τινος τῶν ἀπάντων. Μετὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ ἀποδίωσιν παραπέμπεσθαι τοῦτο παρ' αὐτοῦ, ἐνθα ἂν βούλνται, ἀκολούτως παντάπασιν καὶ ἀταράχως, κατὰ τὴν περιζήτησιν τοῦ προσόντος αὐτῷ, ὡς δεδῆλωται, πατριαρχικοῦ γράμματος. Ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις δι' ὅχλου τούτῳ γεννησόμενος γινωσκέτω, ὡς τὸ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος βασιτάει τοῦ ἀφορισμοῦ ἐπιτίμιον. Τούτου γὰρ χάριν εἰς ἀσφάλειαν γέγονε καὶ ἀπελύθη καὶ τὸ παρὸν γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, Ἰνδ. ΙΔ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΛΑΞΣ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

ΨΥΧΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.*

Ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς εἰς Χαιρώνειαν ἐπανόδου αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος εἶχε θυμίσει τὸν ἑαυτοῦ βίου ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἰδίας ἀρχάς καὶ τοὺς πόθους. Εὐδαιμονέστερος τοῦ Σωκράτους, ὅς ἦν αὐτοῦ τὸ πρότυπον, εὐρίσκει ἐν τοῖς κόλποις τοῦ οἴκου τὴν εἰρήνην, τὴν στοργὴν καὶ τὴν πνευματικὴν διάχυσιν. Ἡ Τιμοξένη γυνὴ εὐψυχῆς καὶ σπουδαία, ἐδοῖθαι αὐτῷ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν καὶ τῆς πραγματώσεως τοῦ ἐν τοῖς γαμικοῖς παραγγέλμασι διαγραφομένου ἰδεώδους. Ἐν ᾧ αἱ τῆς Χαιρωνείας γυναῖκες ἐμμανῶς εἰς τὴν πολυτέλειαν ἐκδοτοὶ οὐδὲν ἄλλο ἐγίνωσκον ἢ νὰ ἐπιπροσθέτωσιν ὀλεθρίας δαπάνας εἰς τὰς ἐξάλλους τῶν ἀνδρῶν ἐλευθεριότητας, ἡ Τιμοξένη ἐνεφανίζετο ἐν τῷ ναῶ, ἐν ταῖς τελεταῖς, ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἀπλῇ καὶ σοδαρᾷ περιβολῇ, ἢ ἐνεκωμίαζον οἱ φιλόσοφοι. Ἐν τούτοις ὁ οἶκος τοῦ Πλούταρχου δὲν εἶχε τὰς θύρας κεκλεισμένας ἐν καταλλήλοις ὥραις.

Ἡρέσκετο ὁ Πλούταρχος ν' ἀποδίῃ τὴν ξενίαν, ἥς τέως εἶχε τύχει ἐν Ρώμῃ, ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἡλίδι καὶ ἐν Κορίνθῳ· ἀλλ' ἐν τῇ λιτῇ αὐτοῦ τραπέζῃ εἰστία τοὺς πνευματώδεις καὶ διαλεκτικούς ἐταίρους, οὐχὶ δὲ τοὺς περιδοήτους ἐκείνους πολυφάγους, οὓς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τοῦ Πινδάρου ἀπεκάλουν «οὓς βοιωτικούς» καὶ οὓς ὁ Μένανδρος ἐχαρακτήριζε διὰ τῆς φράσεως «διαγόνας ἔχουσιν». Ἐν ταῖς φαιδραῖς ταύταις συνουσίαις ὁ ἠθικολόγος ἀνελάμβανε συνε-

χίζων τὰς ἐν Ρώμῃ ἄλλοτε ἀρξαμένας διαλέξεις, ὁ δὲ ἱατρός τῆς ψυχῆς παρείχε τοῖς συνεσιωμένοις ἅμα καὶ πελάταις αὐτοῦ τὰς καταλλήλους συνταγὰς. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν φιλόσοφον συνεδουλεύοντο αὐτὸν διὰ γραμμάτων καὶ παρωτρύνον αὐτὸν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν πραγματειῶν ἐκείνων, ἃς ἐκ ραθυμίας, ἢν αὐτὸς οὗτος ὁμοιορρεῖ, ἀφῆκεν ἐν καταστάσει ἀνεπεξεργάστων σχεδίων. Ὁ βίος οὗτος ὁ εὐάρεστος, ὁ ἀγνός καὶ εὐγενὴς ἡσυχολημένος ἡδύνατο νὰ ἐπαρκῇ τῷ φιλοσόφῳ, ἀλλ' εὗρεν αὐτὸν ἀτελῆ. Ἐπεζήτησε καὶ ἐτυχε δημῳδίων λειτουργιῶν. Ἐκλεγεῖς πρῶτον ἐν ὑποδεεστέρα τοῦ ἀστεως ἐπιστάσι, ἀνεδείχθη εἰτα ἀρχων, ἦτοι πρῶτος δημοτικὸς τῆς Χαιρωνείας λειτουργός, Διαπνεόμενος ὑπὸ τινος ἰδιώζουσος φιλοδοξίας ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν τῆς ψυχῆς ἱατρικὴν ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀστεως καὶ τῇ θεραπείᾳ τῆς προτοῦσος ἀπονάρκωσεως, ἢς ἦν εἶχεν αὐτὸ περιαγάγει νόσος τις τότε μὲν ἀνευ ὀνόματος, ἀλλ' ἦν οἱ μεταγενέστεροι, οἵτινες γινώσκουσιν αὐτὴν ὡσαύτως, καλοῦσι πολιτικὴν συγκέντρωσιν.

Ἡ τῶν φόρων ἐκμίσθωσις, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐλογίζετο ὡς ἐπαίσχοντον σχεδὸν ἔργον. Ἐντιμὸς δὲ ἐθεωρεῖτο ἢ ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις τῶν διουπιδῶν ἐπατεῖα ματαιόφρονος τιμητικῆς διακρίσεως ἢ ἀρχῆς λιπαρῶς ἀμειβόμενης. Τὸ δὲ πάντων οἰκτιρῶτατον, ἵνα ἐπισπεύσωσι τινες τὴν ἑαυτῶν προαγωγὴν, παρέχοντες τῇ ἐξουσίᾳ ἐνδείξεις καταδήλους τῆς ἀφροσύνης αὐτῶν ἠφάνιζον τὰ ἴχνη τῆς ἐπαρχιωτικῆς αὐτῶν καταγωγῆς, ἀπηρενοῦντο τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀντὶ νέου λατινικοῦ. Οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπεοδέννυτο ὅ,τι ἡδύνατο νὰ παρατείνῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὴν αὐθύπαρκτον καὶ προσωπικὴν τοῦ ἀστεως ὑπαρξιν· τὸ πᾶν εἰς τὴν κεφαλὴν συνεφορεῖτο, ἐν ᾧ ἐξ ἀτροφείας ἔθνησκον τὰ μέλη.

Ἐν Χαιρωνείᾳ ἰδίως εἶχεν ἐκλείπει τὸ ἐλεύθερον ἄστυ, ἀπέμενε δὲ εὐτελής τις πολίχνη. Πρὸς θεραπείαν τῶν χαμαϊζήλων κακῶν καὶ τῶν συγκρουσμένων ἐν αὐτῇ γελοίων παθῶν ὁ Πλούταρχος περιέγραψεν αὐτά, αἱ δὲ περιγραφαὶ αὐτοῦ πολὺ ἀκριδέστερον τὴν ἀλήθειαν εἰκονίζουσαι ἢ αἱ τοῦ Λαβρύγερου καὶ αἱ τοῦ Θεοφράστου, πολῦ τιμὸν ἔχουσιν ἱστορικὴν ἀξίαν. Εὐφρονται ἐν αὐταῖς ἐν ζωῇ ἀπεικονίζει ἐναργέσταται τινες τῆς μικρᾶς ἑλληνορωμαϊκῆς πόλεως ἀπόψεις περὶ τὰ τέλη τῆς α'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὁ ἠθικολόγος ἐμφανίζει ἡμῖν τῆς δίκονας τὸ πάθος, τὴν πυρετώδη πολυτέλειαν, τῆς κυβείας τὴν πληγὴν, τὰ βίαια μίσση, τὰ ἐξαναπτόμενα ἐπὶ τῷ ἀγῶνι κυνῶν, ὀργύων ἢ ἀλεκτόρων, ἢ ἐπὶ τῇ κατοχῇ περιμαχίτου παρὰ τὰ θαλάσσια λουτρά ἐνδαιτήματος. Ἐπιδεικνύει πάσας τὰς ἠθικὰς ἀτελείας, ἃς οἰκτεῖται καὶ ἐπιζητεῖ νὰ θεραπεύσῃ. Ἐνταῦθα τῶν πληγῶν τούτων μετ' ἐντόνον διαγράφονται δριμύτητος ἢ μάστιγες τῆς τοκογλυφίας ἐπὶ παραδείγματι, ἢ τοὺς ψευδοπλοῦσι τοῦ τῆς Χαιρωνείας καταδιδρώσκουσα, ἀνῆλθε ὑπ' αὐτοῦ ἀποκαλύπτεται. Ἐν τῇ ἀγανακτήσει αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος μάστιγοι πρῶτον τοὺς ἀπλήστους τραπέζιτας τῆς Κορίνθου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, οὓς καταγγέλλει ὡς ὑποτρέφοντας καὶ μεταδιδόντας τὴν τοιαύτην «γάγγραιναν». Ἐπὶ σκοπεῖ εἰτα αὐτὸν τὸν δανειζόμενον, ὅστις πειθαναγκάζε-

*) Ἰδε ἀριθ. 50, σελ. 984—986.

ται ν' ἀποστῇ τῶν πατρῶων κτημάτων, νὰ γυμνωθῇ, βυθίζομενος ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῷ βορρῶ. Ἐπιδοῦναι τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, λέγει ὁ Πλούταρχος, καὶ καταπονεῖν αὐτὸν εἰς δουλοῦς τῶν δούλων, ὅτινες τῶν κατὰ τὴν ἀναίδεον παρακλίβονται αὐτῷ ἀκοντῶν τῇ αὐτοῦ πραΰσει, καὶ ἀπειλοῦν καὶ περιουσιάζουσιν αὐτόν. *πολλὰ χυμῶν* *πολλὰ χυμῶν*

Ἐκείνην αὐτὴν εἰκόνα, ἀλλὰ τούτων ἑωρῶτα εἶδον ἐκείνην ἐν αἰετῇ περιγράφεται εἰδος τῆ ἀγαθοῦς ἀδολεσχόν. Ἦν οὖτος, φαίνεται ἀληθῆς μᾶστις καθόσον παραδίδων τὸ παρόντον τοῦτο γένος εἰς τὴν περιφρονησὴν τῶν αὐτοῦ συμπολιτῶν, ὁ ἡμέτερος τῆς ψυχῆς ἰατρός ἀποβαίνει μικρὸς καὶ δεικτικὸς θίγων τὰ ὅρια τῆς σατυρᾶς. Ἐν Χαιρωνείᾳ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ματαιόδοχος τῶν ἀργῶν περιεργία ἐχομένη ἡμεριδίας καὶ ἀδιαλείπτου τροφῆς. Ἀντὶ τῶν συμπεριδῶν θυλλῶν τῶν ἀναγραφόντων οὐχὶ πάντοτε τὰς θανάτους καὶ οὐχὶ σπανίως τὰς σκανδαλωδέστερας τῶν εἰδησέων εἶχον τοὺς τῶν ἀγγελιῶν συναγωγὰς, οἵτινες τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς τριόδους περιδύντες τὰς παραδιδόμενας ψήμας καὶ τοὺς κοινούς θρύλους καὶ τὰ ἀσυνάτα ἀνέκδοτα συνέλεγον ἐδογκοῦντες καὶ δηλητηριοῦντες αὐτά. Ὁ Πλούταρχος παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Δεικνύει ἡμῖν αὐτὸν ὡτακουσθέντα ἐν ταῖς θύραις, ἀποσφραγίζοντα τὰς ἐπιστολάς, κρυφαλοῦντα μετὰ τῶν θεραταίνιδων, θεώμενον ἐν τοῖς φορεῖσι τῶν γυναικῶν καὶ μέχρι τῶν θυρίδων αὐτῶν ἀνορθούμενον. Ὁ τῶν εἰδησέων συλλογεὺς δὲν ἀρκεῖται ὑπεγείρειν τοὺς μανθὰς καὶ τοὺς χιτῶνας διὰ τῶν τοίχους ἐκπύει τὰ κλειθρα, καταλαμβάνει ἀπρόοπτος τὴν δέσποιναν ἢ τὴν θυγατέρα αὐτῆς, καὶ ὡς ἄλλη οὐκ ἀδύνατον διὰ μεμολυσμένον αἵματος πληροῦμένη ἐκμύει καὶ ἔλκει, ἵνα μεταδῶν εἴτα τοὺς δηλητηριώδεις λόγους. Ἡ πληρὴ οἴστρου αὕτη περιγραφὴ καθίστησιν ἐκφανεστάτην τὴν εἰκόνα. Ἡθικολόγος ἐξοχὸς ὁ Πλούταρχος ἀποβαίνει ὅταν κρίνῃ τοῦτο εὐκαιρὸν καὶ ἐξαιρετὸς τῶν ἡθῶν ζωγράφος.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, αἱ μαστιγούμεναι ὑπ' αὐτοῦ καὶ αἱ δὲν ἦσαν νεοφάνεις. Τὸ θέαμα ἦν ἀφόρητον εἰς ψυχὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου ἐμπεφορημένην. Ὁ Ἐπικούρειος διδασκὴς ἐπὶ τούτῳ θὰ ἐταράσσετο καὶ ἀνάγκητος θὰ ἔθετο τὸ κακὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἐγώδιῳ περιβεβλημένος. Ὁ Πλούταρχος δὲν ἠδύνατο νὰ προσβλέπῃ ἀπαθὲς τὴν ἠθικὴν αἵς αὐτοῦ πατρίδος ἀποσύνθεσιν. Ἐφαρμάζων καὶ ἐν ταῖς εἰδικαῖς περιπτώσεσι τὰ συνήθη μέσα τῆς ψυχιατρικῆς αὐτοῦ κατενόει οὐχ ἥττον ὅτι ἡ καταλαβούσα τὸ ἄστυ πολιτικὴ παραλυσία ἐχορῆς ριζικῆς καὶ ταχείας θεραπείας. Τὸ φάρμακον τοῦτο δὲν ἐπετίθηεν ἐν τῇ καθήκοντι τῶν χρηαιρώδων καὶ ἀγόνων θεωρίῳ. Ἀποφειγὼν μετὰ πόνον ψυχᾶς τὴν ἀπατηλὴν ἰδέαν τῆς ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀπαλλαγῆς ὡς ἀνεφίκτου καὶ ὑπὸ τῆς πρακτικῆς αὐτοῦ εὐψυχίας φωτιζόμενος διεκρινεν ἀσφαλῶς τὴν δυνατότητα τοῦ κακοῦ θεραπείαν καὶ ταύτην ἐπεδίωξε. Τοιαύτη δὲ ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει ἦν ἡ ἀπόπειρα τῆς ἀποκεντρώσεως.

Ἐν ταύτῃ κείται ἡ ἀτομικὴ καὶ ὄντως πρωτότυπος πολιτικὴ τοῦ Πλουτάρχου σύλληψις. Ἡ τοιαύτη τῆς τοῦ ἀρχαίου ἠθικολόγου διδασκαλίας ἀποφῆς βαθεῖαν παρίστανει ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐνεστώσας ἡμῶν

ὁρετικὰς ἐνέργειας. Ἐμφερεῖται τῶν νεωτέρων ἡμῶν ἰδεῶν καὶ σχεδὸν λαλεῖ τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ τρέψῃ ὅσας ἡμεῖς ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦτο ἐλλπίδας.

Ἀμφισβητεῖται ἐπὶ ὁ χρόνος τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀποκεντρωτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν τὸ ζήτημα τυγχάνει ὁριστικῶς λελυμένον. Διὰ τὴν τοῖς ἐπαλαμβάνοντας τὸν πολιτικὸν βίον, ὡς καὶ διὰ τοὺς τὸ πρῶτον εἰς αὐτὸν ἀποδυόμενους ὡς ἀφετηρία χρησιμεύει ἡ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἐνάσκησις.

Ἀφῶμεν ἡδὴ τὸν δῆμον μετ' αὐτοῦ τοῦ Πλουτάρχου καὶ ἀκολουθήσωμεν τὸν τῆς ψυχῆς ἰατρὸν μέχρι Δελφῶν ἐνθα τὰ ὕστατα ἐτη τοῦ βίου αὐτοῦ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθηματος, οὐχ ἥττον χαλεπῶς τότε νοδοῦντος.

Ἡ ἀπὸ Χαιρωνείας εἰς Δελφούς ἡγούμενα πρὶν ἢ εἰςχωρήσῃ εἰς τὰς κλεισθραίας τῆς Δαυλίδος παρατείνεται πρὸς μεσημβρίαν εἰς τὴν Κοπαῖδα καὶ καὶ συναντᾷ μετὰ μικρὸν τὸν ῥυάκα, δὲ ἐν τῇ ἀρχαίῳ κτηνί Κηφισὸς ἐκλείττει. Ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμίσκου ταύτου ὡς καὶ ἐν ταῖς εὐρείαις τῆς λίμνης ὄχθαις ἀνθοῦσι νάρκισσοι καὶ ῥόδα ἐκτάκτου καλλοῦ.

Τὰ μεγαλοπρεπῆ ταῦτα ἄνθη μετὰ λαμπρῶν κρίνων καὶ εὐδῶμων λειριῶν ἀνάμικτα παρήγοντο ἄφθονα ἐν ἑαρί ἐπὶ τῆς πηλώδους καὶ γονίμου ταύτης γῆς. Οἱ Χαιρωνεῖς, συλλέγοντες αὐτῶν τὰ σέταλα, ἤρυσοντο ἀπ' αὐτῶν οὐσίαν πολύτιμον, ἥτις, ἐπίστευον, ἐθεράπευε πᾶσαν σωματικὴν νόσον καὶ διετήρει τὸ ξύλον, ἐξ οὗ αἱ εἰκόνας τῶν θεῶν ἦσαν κατασκευασμέναι.

Ὡς τὸ θανμάδιον τοῦτο βάλασθαι ἢ τῆς ψυχῆς ἰατρικὴ ὥφειλε κατὰ τὸν Πλουτάρχον ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ οὐ μόνον τὰ οἰκογενειακά νὰ ἐμψυχώσῃ συναισθηματα καὶ τὰς ἀστυκάς ἀρετάς, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνακαινίσῃ τὸ βαθὺ καὶ μυστηριώδες ἐνδοτικόν, ὃ οὐδ' ὁ θρησκευτικὸς βίος ὑποτρέφεται. Καὶ ἐπορεύθη λοιπὸν ὁ φιλοσόφος ἡμῶν μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἵνα ἐκπληρώσῃ τὴν εὐγενῆ ταύτην ὑπουργίαν. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ αὐτοῦ βίου ἡ δραστηριότης τοῦ Πλουτάρχου περιορίζεται μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς ὁρτοῖς τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. Ἐκεῖ ὑπὸ τὰς μαρμαρίνους στοὰς ἢ τὰς ἐκ μέρτων σκιάδας ἰδρύει τὴν σκηνὴν τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ ὁμιλιῶν. Ἐνταῦθα παρίστανει αὐτὸς αὐτὸν ὀδηγοῦντα τοὺς προσκυνητὰς εἰς τοὺς πολυαριθμούς τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ ἐλιγμούς, ἐπιδεικνύοντα αὐτοῖς τὰς λυχνίας, τὰ τρόπαια, τὰ ἀγάλματα καὶ πανθ' ὅσα ἡ εὐσέβεια ἐσώρευσεν ἀναθήματα, ἐρμηνεύοντα δὲ τοῖς συγχρόνοις αὐτοῦ τὴν σκοτεινὴν ἐννοίαν τῶν ἱερατικῶν ἐπιγραφῶν. Καὶ δηλοῖ πῶς ἐξ ἐπληροῦ τὴν λειτουργίαν ἱερώς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἐσταμμένος τὸ μέτωπον προσέφερε θυσίας, ὠδήγει τὰς πομπὰς καὶ τὰς ὀρχήσεις καὶ τὸ μαντικὸν διτύθυε. Πῶς νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον φιλοσόφου, ὅστις ἐλευτῇ τὸν βίον περιβεβλημένος τοῦ μεγάλου ἱερώς τὴν στολήν; Ἦν ἄρα δεξιὸς πολιτικὸς ἢ σκεπτικὸς μυκητριζὼν τὰ ἱερά, ἢ ἀτυχῆς γέρον, οὗ εἶχε καμψθῇ τὸ λογικὸν ὑπὸ τὸ διπλοῦν ἄγχος τῆς τε προδε-

δικτικής ηλικίας και της παραγωγής της αὐτοῦ πα-
τοῦτος. Οὐδὲν τούτων ἀλφειεύει. Ὁ Πλούταρχος εἶ-
νε χρονολογικός· ὁ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅτινες
κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. χρόνους ἀνείκινον τῆς
ἐθνικῆς ζωτικῆς τῆν ἀρετὴν ἐκδομένην τερφάν, ἵνα
ἐξαναφύσῃ κηρυκὴν φιλοφῶν ἢ καὶ ἀποφύσῃ τινος.
Πρὸς δὲ τοὺς κατέχει ἐν τούτοις τὴν πρώτην τά-
ξιν οὐκ ἐπὶ διὰ τοῦ μεταφυσικοῦ θένους, ἀλλὰ διὰ
τῆς ἐκδοτικῆς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀκοιδούς
καὶ ὁρθῆς συναισθησέως τοῦ πρακτεῦ καὶ τοῦ κα-
τορθωτοῦ. Παρὰ τοὺς διανοητικούς κριτικούς τινὲς
δὲν ἐννοεῖτο δὲ τὸ πολυθετοῦ τὴν ἀνασφάλαν
τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ τὴν κατασφάλωτάτην τῆς πνευμα-
τικῆς αὐτοῦ υπερβολῆς ἐνδείξιν. Καὶ ἀλλοῦς ἡ ἀνυ-
θωσις παρηκμακτοῦς ὁρηκτικῆς εἶνε παραδο-
λωτάτη χίμαιρα· μόνη ἡ δημιουργήσασα αὐτὸ ἐμ-
πνευσίς ἡδύνατο ν' ἀναζωπυρήσῃ αὐτό, τὴν δὲ θαυ-
ματοργὸν ταύτην ἐμπνευσίν οὐδεὶς κατ' ἀρέσκειαν
δύναται νὰ διαθέσῃ. Πάνανται, ἄλλως τε, ἐκ τῶν
ἐξωτερικῶν φαινόμενων ὁ συγχῶν δύο ὅπως ὁμάθο-
ρα, πράγματι τὴν ἡλικίαν διλογεῖται ἀνασφάταιν λα-
τρεῖας· τινὲς μετὰ τῆς πίστεως, ἄλλοι δὲ ὅταν ἔβανον

(Ἀκολουθεῖ) ὁ κ. CHARLES LÉVÊQUE

(Μετάφρασις ΦΩΤΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ)

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΓΚΛ

Ἀπερχοίμεν ἐκ νέου νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν σημερινήν
κατὰ τὴν προηγούμενην ἐς πέραν παιγνίαν, ὅνα, πυκν-
τήσας τινὰς τῶν πρὸς συντροφίαν, ἐζητήσῃ τὸν κύνα
καὶ τὸ ποροδόλον αὐτοῦ. Ἐπερθεῖς ὅπως βαδίσῃ ἡ-
σθάνῃ τοῦς κερύς· αὐτοῦ ἐκκληρυμένους καὶ στε-
ρουμένους, τῆς συνήθους, αὐτῶν ἐλαστικότητος. «Αἱ
ὄρειναι αὐταὶ πεδιάδες δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν
ιδιοσυγκρασίαν μου», εἶπεν ὁ Ρίπ, «ὡν δὲ ἐνεκα τῆς
παιδικῆς ταύτης προσβολῆς ὑπὸ ρευματισμῶν καὶ ἀνι-
καθῶ νὰ ριχθῇ ὅλ' ἐχὼ λογαριασμούς μετὰ τῆς κ.
Βάν Γουίγκλ». Δυσκόλως κατελθὼν εἰς τὴν κοιλάδα,
εὔρε τὴν χαράδραν, πῇ ὁποῖαν διέβη μετὰ τοῦ ἐταίρου
αὐτοῦ τὴν προηγούμενην ἐς πέραν· ἀλλὰ πρὸς ἐκπλη-
ξιν αὐτοῦ ὁρεῖται τὴν ρεῦμα, ἀπρίξιν, κατέρρεεν ἐκεί-
θεν, πηδῶν ἀπὸ βράχων εἰς βράχον καὶ κληρὸν τὴν
κοιλάδα λάλων μορμυρισμῶν ὁποσδήποτε κατώρθω-
ν' ἀνέλθῃ τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, μετὰ κόπου διερχόμε-
νος διὰ πυκνῶν δασῶν στυλῶν, σαχάρων καὶ ὀφίων
λεπτοκαρυῶν, ἀνιχνεύοντες ἐνίοτε ἢ καὶ περιπλε-
κόμενος ἐκ τῶν ἀγρίων κλημῶν, ἄτινα περιεπύκ-
νον τοὺς ἐλίκας καὶ θάλλους αὐτῶν ἀπὸ δένδρου εἰς
δένδρον, ἐξεκκοῦντα εἶδος δικτύου γέν' ἐπὶ ὁδῷ
αὐτοῦ. εἶτο, ὑποβόλῃ νοναμῶν δὲ ἰθὺς ἐν τῷ

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσεν ἐκεῖ ἐνθα τὸ χάσμα ἔχρει
διὰ μέσου βράχων πρὸς τὸ ἀμειβάτρον, ἀλλ' οὐδὲ-

λως ἐναπέμειναν ἄνθρωποι τοιοῦτου τινος ἀνοήματος.
Οἱ βράχοι ἐπαρυσίαζον, ὡς ἄνθρωποι, καὶ ἀνέβαν
ἀνῶθεν, σπῆλαι, ἀνὰ ἐξέλιξι, ἀνὰ ἐξέλιξι, ἀνὰ ἐξέλιξι
κατεκλύετο, ἀνὰ ἐξέλιξι, ἀνὰ ἐξέλιξι, ἀνὰ ἐξέλιξι
εὐρείας λεκάνης, ἀνὰ ἐξέλιξι, ἀνὰ ἐξέλιξι, ἀνὰ ἐξέλιξι
κλῶντος δάσους. Ἐνταῦθα λοιπὸν ὁ πτωχὸς Ρίπ
ἐκ μέσου φωνῶν καὶ συρίζων, ἐκάλει τὸν κύνα αὐτοῦ
ἀλλ' ὡς μόνον ἀπάντασιν ἡκούει πὺν κωμῶν, σιωρῶ
ὡς κωμῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν ὡς κωμῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν
περὶ ζῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν
ἀτινα ἐπὶ ζῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν, οἱ τινὲς ἐπὶ ζῶν
πάντα κατὰ καὶ εὐπαίξοντα τὴν ἀνιχνεύσιν τοῦ πτω-
χοῦ ἀνδρός. Τὶ εἶδε λοιπὸν γενέσθαι ἡ πρώτη παρρη-
χέτο καὶ ὁ Ρίπ ἐλυοκτοῖ, ἄτε στερηθεὶς τοῦ προ-
γεύματος αὐτοῦ. Νὰ παραιτήσῃ τὸν κύνα καὶ τὸ πύ-
ροδόλον αὐτοῦ, ἐλυπείτο, ἐφοβείτο, δὲ μήπως ἀπαν-
τήσῃ καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν ἦτο
δυνατὸν καὶ νὰ ληρώτῃ ἐν μέσῳ τῶν δασῶν. Ἐκί-
νησε λοιπὸν τὴν κεφαλὴν, ἐρρίψε τὸ ἐσκαριασμένον
πυροδόλον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ μετὰ καρδίας πλήρους
ταραχῆς καὶ ἀδμονίας ἐτόλπη τὴν πρὸς τὸν οἶκον
ἄγουςαν.

Πλησιάζων πρὸς τὴν κωμὴν ἀπῆντησε πλήθος ἀν-
θρώπων, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ ὧν ἐγγώριζε, τοῦτο ὅπως
καὶ ἐξέπληξε πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐθεώρει αὐτόν ὡς
γνωρίζοντα τοὺς πάντας ἐν τοῖς πέρις. Καὶ ἡ ἐνδυμα-
σία αὐτῶν πρὸς τοὺς διέφερε κατὰ τὸν συρμόν
ἐκείνης, ἐν ἧ αὐτὸς ἦτο εἰσισμένος. Ἦντες δ' ἐκεί-
νοι μετ' ἴσων ἐνδείξεων ἐκπλήξεως ἐρρίπτον τὰ βλεψί-
ματα ἐπὶ αὐτοῦ, διαρκῶς θωπεύοντες τὸ γένεον αὐ-
τῶν. Ἡ ἀδίκκοπος ἐπὶ ἀνέλκῃς τῆς χειρὸς αὐτοῦ, τὰ
τῆς εἶχε καταπέσει τὸν Ρίπ ἄκοντα νὰ πρῆξῃ τὸ
αὐτό, ὅτε πρὸς ἐκπληξιν αὐτοῦ εὔρεν ὅτι τὸ γένεον
αὐτοῦ ἐκτῆσκατο μήκος ἐνός ποδός.

Εἰσιλθὼν ἤδη εἰς τοὺς προποδας τοῦ χωρίου. Σω-
ρὸς παιδιῶν ἀγνώστων παρεκλούθουν αὐτόν, κατα-
συρίζοντα τοῦτον καὶ δεικνύοντα τὸ παλιὸν αὐτοῦ γε-
νειον. Οἱ κύνες πρὸς τοῦτοις, ὡς οὐδὲν ἀνεγγώριζεν
ὡς παλιὸν αὐτοῦ φίλον, ὤλκτουν, αὐτοῦ διαβάνον-
τες. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον ἦτο μεταβιβημένον, ρα-
γαλειότερον καὶ πολυκληθέστερον· ἡ πύρρον σείρει
οἰκίαν, ἢ οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἴδει καὶ τὰ τοῖ-
κα ἐπὶ αὐτῷ καταρῶντα ἡφανίσθησαν. Πῶς ὀνόματι
ὡπῆρχον ἀνῶθεν τῶν θυρῶν — ξένα πρόσωπα ἐν ταῖς
θυρίαις — τὸ πᾶν ἦτο ξένον. Ἦδη ὁ νοῦς ἡπῆτα αὐ-
τόν· ἡρῶντο δὲ ἀμφιβάλλον μήπως αὐτὸς τε οὗτος
καὶ ὁ περὶ αὐτόν κόσμος κατεῖχοντο ὑπὸ γοητείας.

Βεβίως τοῦτο ἦτο τὸ χωρίον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ εἰ-
χεν ἀναχωρήσει μόνον τὴν προτερσίαν· ἐκεῖ ὡς οὐκ ἦτο
τὰ ὅρη Κἀκασκί — ἐκεῖ εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἔρρεεν
ὁ ἀργυρὸς Ὀὔδων, εὐρίσκετο δ' ἀκρίβως ἐν τῇ θέσει
αὐτοῦ πᾶς λύφος καὶ πᾶσα κοιλὰς ὡς καὶ πρότερον.
Ὁ Ρίπ ἐν περιπλοκῇ ἐδρίσκετο ἀνιχνεύσιν· ἡ ἐξέλιξι
ἡ φάλη τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐξέλεθη καθ' ἑαυ-
τόν· ἡ ἐξέλιξι κατέστρεψε τὴν ταλαίπωρον κε-
φαλὴν μου!»

*) Ἰδε ἀριθ. 51, σελ. 745 — 747.